

Heid Cat zondag 51

Het gaat erom dit te

1 moeten

2 mogen

3 kunnen bidden

Gemeente,

Bidden om vergeving. Dat reikt de Heere Jezus Zelf ons aan in de 5^e bede van het Onze Vader. Dan is het goed om eens even terug te denken aan zondag 21 vr en antw 56. Wat gelooft gij van de vergeving der zonden? Waar bidden we om als we Jezus' woorden overnemen? Hierom: dat God, omwille van de genoegdoening van de Heere Jezus, al onze zonden en onze zondige aard nimmermeer gedenkt, maar mij de gerechtigheid van Christus schenkt. Dat God nimmermeer gedenkt. God vergeeft en vergeet dus mijn zonden. En Hij schenkt de gerechtigheid van Christus ervoor in de plaats. Dus als ik € 100,- zou moeten hebben om iets te betalen, en ik sta juist € 100,- in het rood, dan geeft iemand mij € 200. Niet alleen om mijn schuld weg te doen, maar ook om te zorgen dat ik heb wat ik betalen moet. God neemt mijn zondeschuld weg én Hij geeft mij de gehoorzaamheid van de Heere Jezus ervoor terug. Hij doet mijn vuile kleren uit én Hij trekt mij witte kleren aan. En dan denkt God niet eens meer aan dat ik gezondigd had. Nimmermeer gedenken. Dat is vergeving van zonden.

En de Heere Jezus reikt ons aan om daar om te bidden. Dus Hij maakt duidelijk: zo is Mijn Vader. Dat wil Hij doen. Mijn Vader heeft Mij opdracht gegeven om u dit te laten bidden. Want Hij is ertoe bereid. Wat is dat een medicijn.

Ja, een medicijn. Want we lijden aan een verschrikkelijke ziekte. Die van gevoelloosheid en doodsheid. Dan hebben we helemaal geen last van zonden. We willen er niet van af. We hebben geen zicht op onze zonden. We kunnen aan het eind van de dag nauwelijks iets opnoemen wat we gezondigd zouden hebben. We zitten er niet mee. De HEERE wil onze zonden wel vergeven, maar willen er niet van af. Och ja, we zullen best wat dingen verkeerd gedaan hebben, want volmaakt is niemand, maar och, we zitten er niet al te erg mee. We kunnen er best mee leven en mee gaan slapen. Al hebben we dan zonden en schuld gemaakt die dag. En als je eens voelt, ja dit was echt niet in de haak vandaag, en iemand zou vragen: weet je nu ook dat het vergeven is, dan zouden we zeggen: och, nee, nou nee, eigenlijk niet echt. Maar ja je moet toch verder en dat gaat toch best. Al weet ik dan niet of het vergeven is ik kan best in slaap komen hoor. De HEERE wil vergeven, maar wij hebben het niet nodig! Wat een geestelijke ziekte en kwaal. Dan reikt de Heere Jezus het medicijn aan: steeds als je bidt, bidt dan: vergeef ons onze schulden. Schulden ja, zonden zijn schulden, waar je vanaf moet.

1 dit te moeten bidden

Dan valt ten eerste op dat de Heere Jezus blijkbaar wil dat wij hier dagelijks om bidden. Want kijk maar naar de andere beden. Zijn die elke dag nodig of maar zo af en toe? Dat Gods Naam geheiligd worde, Zijn rijk kome, Zijn wil geschiede, dat ik mijn dagelijks brood dankbaar leer ontvangen en gebruiken, is dat iets voor af en toe voor om de twee weken, om voor elke dag, elke keer? Antwoord is duidelijk: dat zijn allemaal beden die elke keer nodig zijn en die we elke keer nodig hebben, wij kunnen niet tot God anderen zonder dat we dat nodig hebben. Zo staat ook deze bede ertussen: vergeef ons onze schulden. Blijkbaar vind Jezus dat we dat elke dag, elke keer nodig hebben, we kunnen niet tot God naderen in ons gebed, zonde dat wij hier om bidden.

Dan leert Jezus ons hiermee dat we het echt nodig hebben. Kijk, in deze versie van het onze Vader staat: vergeef ons onze schulden. Niet: vergeef ons onze zonden. Om aan te geven: dat moet echt. Je moet er echt van af. Er valt niet mee te leven, laat staan te sterven. Kijk, het woord zonde dat kan bij ons nog heel makkelijk een gevoel geven van, nou ja het ging even mis, sorry. Even een misstap, even een missertje, excuus. En we gaan weer verder. Maar het woord schuld wil ons daarvan genezen. Schuld, als je schuld hebt, zeg maar een rekening krijgt van € 100 bij iemand. Dan kun je net zeggen, sorry, en daarmee is het wel de wereld uit. Nee, schuld zul je moeten voldoen, daar helpt geen makkelijk excuus aan. Schuld praat je niet even weg. Zonden zijn schulden. Die moeten goedge maakt worden, vereffend worden. Zonden betekenen: ik heb God iets onthouden, ik heb nagelaten iets te doen. Dan is dat schuld: het moet goedge maakt worden. Maar dat kan niet, je kunt iets niet over doen. Zonden betekenen: ik heb de wet overtreden, ik heb straf verdiend. Straf die gedragen moet worden. Daarom heeft de catechismus het over: misdaden. God eist onze schuld op: een leven dat Hem wel de gehoorzaamheid toebrengt en dat de straf voldoet. Maar dat kan niet. Dus blijft die eis staan. En als ik straks voor Hem verschijn

Jezus reikt het aan: echt, het is nodig, elke dag weer, dat je om vergeving bidt. Want met schulden kun je niet leven, kun je niet sterven. En ooit, ooit in je leven kwam dat gebed voor het eerst in je op. Ooit, kwam je voor het eerst van je leven echter: met schuld kan ik niet leven, niet sterven, en ik heb die en het wordt alleen maar meer en erger. 'k Dacht toch, dat vergeet je zo gauw niet. Als je daar vreemd aan bent...

Ja, maar, elke dag. Maak je dan elke dag schuld? Het is wel eens zo dat ik 's avonds de dag doorloop en bij mezelf denk, heb ik eigenlijk

wel schuld gemaakt? Ja, zo blind en gevoelloos zijn we. Lees dan de catechismus eens: en de boosheid die ons altijd aanhangt. Altijd hangt, kleeft ons zondigheid aan, waardoor wij God niet geven wat Hem toekomt. Want wat komt God toe? Volmaakte eer, liefde, dank, dienst, lof, aanbidding in alles. Als ik Hem die niet geef dan heb ik gezondigd. Schuld gemaakt. En er is niets wat volmaakt is in mijn leven. Wat in lof, eer, aanbidding, volmaakt voor God is. Als ik zing, bid, Bijbel lees, dan nog, niet vol voor God en van God. Dat is zonde, schuld. Want mijn inwonend bederf trekt me altijd omlaag. Als een vogel die wil vliegen, maar die 10 kilo aan zijn poten heeft. Hij komt niet echt goed de lucht in, hooguit even fladderen, en dan weer neerploffen. Door de boosheid die ons altijd aanhangt. Daarom ook: arme zondaren, we halen nooit iets van onze schuld af, het wordt alleen maar meer, ik kan niet leven zonder te zondigen.

Jezus reikt het ons aan: bid nou echt, elke dag, elke keer als je bidt, om vergeving van je schulden. Medicijn tegen die gevoelloosheid, die blindheid, die oppervlakkigheid, die traagheid. Om dagelijks te bidden: Heere, vergeef mijn schulden. Vurig, smekend, dringend. Om nog maar te zwijgen van onze schulden. Onze, de schuld van ons gezin, onze gemeente, onze kerk, ons land en volk. Daar kan ik me niet van af maken. Want dat is mede door mijn gevoelloosheid en biddeloosheid dat gezin, kerk, land en volk zo zijn en zo doen. Luister maar naar Daniel 9, Ezra 9 en Nehemia 9.

2 dit te mogen bidden

Maar een ander of op een andere moment in je leven, dan lijdt je aan een andere ziekte en kwaal. Dan heb je zo'n last van je zonden of van die zonde dat je voelt bij jezelf: nee, dat kan niet. Vergeving, dat is veel te hoog gegrepen. Ik durf de HEERE daarvoor niet onder ogen te komen. Daar hoeft ik niet aan te denken voorlopig. Eerst zal ik orde op zaken moeten stellen, eerst maar eens een tijdje beterschap betonen en aan er wat tegenover stellen. Weer hetzelfde: de HEERE wil vergeven, maar wij vragen en smeken er niet om. Dan reikt Jezus het medicijn aan: hier, bid er nou om, vraag er nou om. Ik Zelf reik het je aan, dus echt, het mag, de Vader hoort je graag roepen en ziet je graag komen, biddend om vergeving.

Dus deze 5^e bede is medicijn tegen ongelooft, dat niet op vergeving zit te wachten, en tegen kleingelooft, dat niet om vergeving durft te vragen. Medicijn opdat we allen, elke dag, telkens weer, uit de grond van ons hart zullen bidden: vergeef ons onze schulden! Wie kan zeggen dat medicijn niet nodig te hebben?

Dat gebed reikt de Heere Jezus ons aan. En dat kan Hij doen omdat Hij zelf de grond voor de vergeving is. Want er is vergeving omwille van het bloed van Christus zegt antwoord 126. En bloed dat is in de leven. Dat is het leven van de Heere Jezus. Van begin tot eind. Als kind in Bethlehems stal. Tot het einde: aan het kruis van Golgotha waar Hij stierf. En van begin tot eind was het een en al: gehoorzaamheid. Vanaf Zijn ontvangenis in Maria's schoot heilig en zondeloos. Want geboren uit de Heilige Geest. Onbevlekt met zonde. En tot Zijn einde toe: gehoorzaam geworden tot in de dood, de dood des kruises. Eén al gehoorzaamheid. God alles altijd gegeven. Dat was Zijn leven. En dat bloed, leven heeft Hij ook gegeven. Hangend aan het kruis, nederdalend ter hel. De straf gedragen. Helemaal, tot op het diepste toe. Wat heeft daar een liefde achter gezeten. Liefde die Hem dreef, die Hem deed volharden, die Hem deed lijden en sterven. Liefde die ten uitvoer bracht: Ik voor u daar gij Anders de eeuwige dood had moeten sterven.

En in dat bloed is vergeving van schulden. Want Jezus deed wel over wat wij nooit over kunnen doen, en Jezus droeg de straf, die wij nooit dragen kunnen. Zijn bloed is een zee van vergeving. Zijn bloed wist zonden uit. Zijn bloed verlaagt de schuld niet wat. Zijn bloed geeft geen uitstel van betaling, Zijn bloed wist schuld uit. Zo krachtig is Zijn bloed. Jezus reikt ons Zelf aan daarom: "toe, het mag, vraag om vergeving. Mijn bloed reinigt van alle zonde. In dat bloed kun je je schuld storten. En hij verdwijnt erin. Totaal en helemaal. In de zee van Mijn bloed."

Hoor, Jezus zegt: bid er maar om. Ik reik het je aan. Kleinmoedig mens, beschroomd zondaar. Toe, kom maar, smeek erom. En hoe kom je bij die zee. Je zou kunnen zeggen: dat hangt af van het geloof. Voor kleine geloof ligt die zee in de hoogte en moet je je schuld er naar toe rollen en dat valt niet mee. Voor het grote geloof ligt die zee in de laagte en je schuld rolt er zo in.

En wat maakt het geloof groot? Het horen naar Jezus' woord. Dat Hij Zelf het aanreikt: Je mag erom bidden: vergeef ons onze schulden, want Jezus Zelf legt het ons op de lippen. En dan zeggen we nogmaals: dan kan het nodig zijn om daar meer dan eens om te bidden. Denk aan psalm 51, waar David wel 10 keer hetzelfde vraagt. Waarom? Niet omdat God na één keer nog niet vergeven wil, en na 2 keer ook nog niet, maar vooruit, na 9 of 10 keer, dan wel. Nee, God is gaarne vergevende. Maar omdat het geloof die vergeving niet altijd bevatten kan. Omdat het geloof de oefening nodig heeft om die vergeving te bevatten en te omvatten. Meer dan eens bidden om vergeving van dezelfde zonde is niet nodig met het oog op Gods vergeving, maar het oog op het geloof in die vergeving.

Hoor, Jezus zet bid er maar om. Ik reik het je aan. Kleinmoedig mens, beschroomd zondaar. Toe, kom maar, smeeek erom.

Maar, als je nou al een kind van God bent? En het Onze Vader bidt toch als een kind van de Vader? Hoe zit dat dan? Zijn dan al je zonden al niet vergeven? Nee, in bepaald opzicht in elk geval niet. Kijk, door het geloof in Christus heb ik vrede met God, ben ik gerechtvaardigd. Overgezet uit satans rijk in Christus rijk. Ben ik aangenomen, tot kind van de Vader. En dat neemt God nooit meer terug. Nooit. Je blijft gerechtvaardigd, onder Zijn toorn uitgehaald, kind van Hem! Maar...juist dan kan de verhouding verstoord raken. En juist dan kun je daar niet tegen. Vergelijk even het verschil als je vader op jouw kwaad is. Dat kan onterecht zijn en onredelijk, maar stel even je vader is kwaad op je. Jij voelt dat en vindt dat vervelend. Als je vader kwaad is op een jongen uit de klas in Gouda, och die merkt er nauwelijks wat van, die zit er niet mee, hij weet het misschien niet eens. Maar jij, zijn kind wel. Kijk, als je kind van de HEERE bent, dan merk je het, als je de Vader bedroefd, vertoorn hebt. Je merkt het als je bidden wilt, je voelt het in je hart. De verberging van Gods Aangezicht is bitter, bitterder dan de dood. Toen je God nog niet kende, wat kon het je schelen, maar nu je Zijn kind ben geworden, nu is het niet meer te verdragen. Vader vertoorn. Juist als je kind van God bent, juist dan begeer je vergeving. Begeer je Zijn gunst weer te merken. Zijn vriendelijk Aangezicht te zien. Dat herkennen al die kinderen toch?? Daarom zijn de diepste boetpsalmen ook psalmen niet van de bekering, maar uit het leven van kinderen Gods. Psalm 25, 51. Juist Gods kind smacht naar vergeving, dat het weer goed komt. En mag zeggen: Heere, U zult toch vergeven, want ik ben toch Uw kind. En ooit, ooit was dat voor het eerst. Die schreeuw naar Gods gunst. Dat vergeet je niet zomaar.

En dan mag je zeggen, ik weet niet of u dat vaak doet, wat David ook wel eens doet in de Psalmen. Heere, verhoor mij, want ik ben Uw knecht. Want ik ben Uw kind. En Uw kinderen hebt U toch lief, onuitsprekelijk lief. Uw kinderen hebt U toch graag weer aan Uw hart.

3 dit te kunnen bidden

Ja, maar hoe weet ik dan dat ik Zijn kind ben? Daar geeft deze bede ook antwoord op. Misschien een verrassend antwoord voor ons, maar wel Bijbels. Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren. Daaruit blijkt dat ik Uw kind ben. Dat U mij aangenomen hebt, dat U mij gekocht hebt, dat u mij overgezet hebt. Want zegt Johannes niet in zijn brieven. Hieruit kennen wij dat God liefhebben, dat wij ook de broeders liefhebben. Dat is het getuigenis van Uw genade in mijn hart en leven. En daarom kan de Heere Jezus zeggen, want als gij uw naaste niet vergeeft zo zal uw hemelse Vader ook u niet vergeven.

Nou kan de één denken: dat vind ik maar een oppervlakkig kenmerk: als je je naaste wilt vergeven is dat bewijs dat je kind van God bent. Dat is wel erg makkelijk, want natuurlijk wil mijn naaste vergeven. Ik heb een hekel aan ruzie, en ik kan daar niet tegen, ik zal mijn naaste echt wel vergeven. Zou het.....? Denk eens aan die moeder in één van de vorige gemeenten, die tegen mij zei: dit is het moeilijkste gebed van allemaal. Want ooit is ons kind doodgereden door een man die dronken achter het stuur was gaan zitten hoe wel hij gewaarschuwd was om het niet te doen. Maar hij deed het toch en onze zoon die nooit iets dronk en op het trottoir stond, reed hij dodelijk aan. En nou heb ik de plicht hem dat vergeven, dat nimmermeer te gedenken, als ik hem tegenkom nie meer te denken aan wat hij heeft gedaan. Ik kan het niet.

Wat is de catechismus wijs door het te hebben over het voornemen, het ganse voornemen om mijn naaste te vergeven. Al onze werken zijn met zonde bevekt dus ook dit. Maar het voornemen. Zoals het avondmaalsformulier spreek van een ernstig voornemen. Vanuit de vergeving Gods krijg ik een ernstig voornemen. Want, denk aan die gelijkenis van die onbarmhartige dienstknecht. Mattheus 18. Die werd 10.000 talenten kwijtgescholden. In één keer. Toen liep hij naar buiten en kwam een andere dienstknecht tegen die hem 100 penningen schuldig was. En let dan eens op: 10.000 talenten is zo'n 25 miljoen euro. 100 penningen is zo'n 40 euro. 25 miljoen om 40. Daarmee wil Jezus niet zeggen dat wat mensen je aandoen niks voorstelt, dat kan verschrikkelijk zijn, je leven verwoesten, traumatiseren. Maar Jezus wil leren dat wat wij God aandoen nog oneindig erger is. Want dat is zonde tegen God en dat komt dag in dag uit ieder ogenblik voor. Wat moet ik God vreselijke dingen aandoen, als Jezus die verhouding gebruikt. Niet voor te stellen. De eeuwige straf waardig. Maar Hij vergeeft!

En zou ik dan niet mij voornemen om mijn naaste te vergeven. Voornemen, want of dat lukt.... Of dat volmaakt lukt.... Allereerst al omdat vergeven pas kan als iemand schuld erkend heeft en erom gevraagd heeft. Vergevingsgezind heb ik altijd te zijn, maar daadwerkelijk vergeven kan pas als erom gevraagd is. Dat is bij God ook zo. Vergevingsgezind is Hij, maar vergeving schenken is pas aan de orde als erom gevraagd is. Nou dat hoop je dan ook: dat die ander naar je toekomt om erom te vragen. Daar probeer je hem op te wijzen. In elk geval, je belijdt als eerste jouw aandeel. Al is dat aandeel in jouw ogen kleiner en minder erg, je komt als eerste over de brug om te erkennen en om vergeving te vragen.

Kunt u dit bidden? Ja, dat is getuigenis van Gods genade in ons hart. Heere, dan zult U mij toch zeker vergeven. En daarom mag ik toch alles aan U vragen? Want

ik ben Uw kind. En hoe dichter bij het kruis, hoe sterker dat voornemen leeft.

Ursinus wijst erop in zijn eigen verklaring van de catechismus dat dit gebed hier op zijn plaats is. Want, zegt hij, je kunt soms als je aan het bidden bent zo aangevochten worden. Als je dingen vraagt en vraagt aan de HEERE dat je de gedachte krijgt: hoe durf ik eigenlijk? Hoe durf ik eigenlijk maar te vragen en te vragen? Schaamt u zich niet, laat Ursinus dan de duivel zeggen, om God uw Vader te noemen, want u doet nooit wat een kind schuldig is te doen. Hoe durft u bidden dat Zijn Naam geheiligd wordt, want u leeft zodat Zijn Naam vaak ontheiligd wordt. Hoe durft u bidden om Zijn Koninkrijk om u heen, terwijl u zo vaak de zonde koning laat zijn. Bidt u dat Gods wil geschieden zal, u die zo vaak uw eigen wil doet? Hoe durft u het dagelijks brood van een kind te vragen, terwijl u waardig bent een hond genoemd te worden? Hoe ik dat allemaal toch durf te vragen? Omdat er vergeving is bij U. Vergeef ons onze schulden en dan is de weg vrij om dit alles toch te vragen!

Dan leer ik ook dat vergeven mij zo moeilijk afgaat. Als iemand dan om vergeving vraagt en ik probeer te vergeven. En even later doet hij het nog keer, dan denk ik da's nou al de 2^e keer. Het was geen nimmermeer gedenken. En als het 3 keer wordt, 10 keer wordt, nou dan heb ik het onderhand toch wel gehad. Het is geen vergeven zo volmaakt als God vergeeft. Kijk, vergeving is een schilderij. Als God vergeeft is het een prachtig schilderij. Als ik door Gods genade vergeef is het een schilderij met vlekken en krassen en strepen en klodders erop.

Gelijk ook wij. Net als wij voornemen om onze naaste te vergeven. Maar niet precies zoals wij. Het kost ons zoveel moeite om ertoe te komen en het is zo beperkt want ik blijf het onthouden. Dan leer je pas temeer wat voor een wonder Gods vergeven is. Graag, nooit meer aan denken, en al is het 100 keer op een dag, 1000 keer in een week, elke keer weer. Wat een wonder is Gods vergeving. Wat een wonder dat Jezus Zelf mij aanreikt: hier mag je om vragen, elke dag. Hier moet je om vragen elke dag. O geef dat dit medicijn mij doet bidden om vergeving: dagelijks, vurig, hartstochtelijk, dringend, vertrouwend en verwachtend.

Amen

